
Halmi Tamás

FÁJDALOM ESŐJE

A fájdalom esője ver,
már reggel óta ázom;
szél forgat, sár fölé emel,
ködök hasa alá nyom.

Párában fuldokolni szép:
versírhatnék kom támad.
Fülelem verzlábak neszét,
gyúrogatom lírámat.

Valahogy úgy veszem ki, el
nem áll ma sem a zápor.
A Jóisten biztos figyel.
Integetek a sárból.

HALLOD? ÉJFÉL

Hallod? Éjfél, de madarak.
Elég csupán az ablakot.
Kimész. Visszaszól, hagyjalak.
A kút. Hol nem hagyhatlak ott.

És újra itt. És újra ők.
És újra indulsz. De a kulcs.
Lenyomod. Semmi. Meglepődsz.
Megállsz. Megfordulsz. Meglapulsz.

Akárha filmen. Mégse úgy.
Ez gyorsabb. Lassabb. Nem tudom.
Kiáltás, ablak, kint a kút.
Aztán csak ők. A vállamon.